

D • N

2/9 1950

Höglundarna, kommunisterna och polisen

I ett valtal för några dagar sedan skröt det kommunistiska borgarrådet Set Persson med att han "vägrat utestänga kommunister från polistjänst" och att medverka till en ökning av huvudstadens poliskår; vi har redan tillräckligt med polis, förklarade han, för att "hålla ordning på oss själva". Hur hr Persson betraktar sin verksamhet framgår än tydligare av hans tal i Stockholm den 1 maj i år. De belgiska kommunisternas försök att med våld hindra lossning av vapenleveranser från Amerika betecknades som ett gott exempel för svenska arbetare. Sverige påstods vara regerat av "främmande fogdar", därför att vi får hjälp från USA enligt Marshallplanen, och den svenska regeringen beskyldes för förräderi. "Jag är fortfarande till de borgerligas skräck och regeringens förtret polisnämndens ordförande i Stockholm", yttrade hr Persson. Det underförstods att han kunde behålla sin ställning tack vare de stockholmska socialdemokraternas stöd.

Situationen torde vara enastående. Ordföranden i polisnämnden tillhör den femte kolonn som i ett kritiskt läge är samhällsordningens och demokratins största fara; han deklarerar öppet, belåtet och fräckt att hans insatser går ut på att hindra, att sabotera uppbyggnaden av en effektiv och lojal poliskår. I instruktionen för Stockholms polisnämnd heter det: "Ej må någon deltaga i handläggning av ärende ... där han i ärendet äger ett väsentligt intresse, som kan vara stridande mot stadens." Redan denna föreskrift borde vara tillräcklig för att utestänga hr Persson från allt deltagande i polisnämnden; stadens intresse är ordning, säkerhet, skydd mot förrädare; hr Perssons intresse är att verka för en kommunistisk omstörtning. Men hr Persson inte bara deltar i polisnämnden, han leder dess för-

handlingar som representant för alliansen mellan höglundare och kommunister.

Frågan upptogs i stadsfullmäktige den 19 april 1948. Efter den kommunistiska kuppen i Tjeckoslovakien hade den svenske inrikesministern utsänt ett cirkulär vari nödvändigheten att pröva den medborgerliga pålitligheten vid anställning inom polisen betonades; i anslutning härtil interpellade folkpartiet om denna princip efterlevnad i Stockholm. Debatten blev ytterst upplysande. De kommunistiska representanterna förhärlogade kuppen i Prag, som påstods vara ett svar på "de borgerligas" förrådiska stämplingar. Och de fortsatte på den linjen genom att känneteckna läget i Sverige såsom likartat; även här förbereddes förräderi och omstörtning — inte av kommunisterna, utan av deras motståndare. De personer som under hänvisning till den socialdemokratiska inrikesministerns direktiv krävde en ändring sadés vilja ha det så "att ordningens upprätthållare om möjligt likt robotar skulle stå uppställda för att, när exempelvis huvudmannen för någon finansfamilj trycker på en knapp, polisen oreflekterat skulle rusa fram för att slå ned på de till följd av sociala orättvisor missnöjda massorna". Man behövde, enligt hr Persson, flera och inte färre kommunister i poliskåren. Slutatsen av detta resonemang var att i Sverige förelåg ett läge som motiverade en kommunistisk kupp efter tjeckoslovakiskt mönster.

Detta direkta försvar för förräderiet väckte inte indignation hos de i debatten deltagande socialdemokraterna. Dessa var tvärtom indignerade över kritiken mot hr Persson. Borgarrådet Berglund angrep inte kommunisterna, utan "kommunisthetsen" och fördömde försöket att avlägsna hr Persson från ordförandeskapet i polis-

nämnden. Hr Persson satt alltså — efter Pragkuppen och efter sitt entusiastiska försvar av Pragkuppen — kvar som främste man i polisnämnden med socialdemokraternas uttryckliga gillande.

Ännu den 5 december 1949 gick höglundarna på samma linje. Den socialdemokratiska majoriteten i stadsfullmäktiges valkommitté föreslog att en kommunist skulle väljas till suppleant i polisnämnden. Endast genom en slump — med 41 röster mot 39 — lyckades oppositionen i samverkan med några socialdemokrater hindra detta. Hr Persson stannade i polisnämnden som ensam femtekolonnare.

I inrikesministerns nysnämnda direktiv av år 1948 an-

modades myndigheterna att som polismän endast anta personer som "befunnits ha en sådan inställning till vår demokratiska samhällsordning att de kunna förväntas under alla förhållanden komma att tillförlitligt fullgöra sin tjänsteplikt". I två år har höglundarna i Stockholm visat sitt förakt för denna självklara grundsats genom att försvara medlemskap, ja, ordförandeskap i polisnämnden för ett parti som systematiskt söker undergräva "vår demokratiska samhällsordning". Väljarna — och endast väljarna — kan den 17 september se till att det blir slut med detta system, det skamligaste och farligaste utslaget av samarbetet mellan socialdemokrater och kommunister.